קונטרס

נתיבות לבי

The Ways of My Heart

מיוסד על שיעוריו של

ר' דוד שטיימאן שליט"א

שמחת תורה

שמיני עצרת תשפ"ז

נתיבות לבי

נתיבות לבי · סדרה שבועית

נתיבות לבי — The Ways of My Heart

מאמר שבועי · מיוסד על שיעוריו של ר' דוד שטיימאן שליט"א

אודות הגליון

נתיבות לבי — מאמר שבועי באמונה, בבטחון ובעבודת ה', מיוסד על שיעוריו של ר' דוד שטיימאן שליט"א בדרכו של **הנתיבות שלום**.

אודות המחבר

ר' דוד שטיימאן שליט"א מוסר שיעורים באמונה, בבטחון ובעבודת ה' בדרכו של **הנתיבות שלום**, וקרוב לשני עשורים משמיע את תורתו — באנגלית וברוסית — לתלמידים ולקוראים בכל העולם. לימד בישיבת אור שמח, וכיום מלמד בישיבת תורת דוד, שתיהן במונסי אשר בניו יורק. מחבר הספר **נתיבות לבי**.

נתנדב השבוע להצלחה בפרנסה

אהרן יהודה לייב בן מרים בידא

אהרן בן ציפורל

לרפואה שלמה

פייגא בת ויטא

אמונה לאה בת חנה

להקדשת גליון — לעילוי נשמת, לרפואה שלימה, להצלחה, או לכבוד שמחה — או לקבלת המאמר מדי שבוע, נא ליצור קשר:
thewaysofmyheartarticle@gmail.com · (845) 459-5856

© 2026 · ר' דוד שטיימאן · כל הזכויות שמורות.

שמחת תורה

מהיכן באה ההתלהבות בלימוד; מפני מה ציוו חז"ל לעורר מלחמה שאין בכוחנו לנצח בה לבדנו — ומפני מה האש צריכה לבוא מאתנו

אדם מבקש להוציא מן התורה את כל מה שיש בה, ויודע הוא שבלא התלהבות לא יוציא ממנה כלום. אלא שאין ההתלהבות באה בציווי, ואף משבאה אינה עומדת מאליה. מהיכן היא באה, ובמה היא נשמרת?

אין התשובה במקום שאנו רגילים לחפש בו. ונפתח במעשה.

היהלום הגדול שבעולם

שלושה מלכים היו, ומדינותיהם נפגשות בגבול אחד. והאחד שבהם היה פיקח מחבריו, וכדי לשמור על השלום תיקן שייפגשו שלושתם אחת לחודש ויישאו וייתנו בכל הצריך.

ואותו מלך מצא לו יועץ מובהק: יהודי, ולא מן השומרים תורה ומצוות, שהיה בקי בממון ובקרקעות יותר מכל הסובבים אותו. וכשנקראה הפגישה הבאה, נכתב בהזמנה שאותו יהודי יֵשב עמהם.

והמלך השני שונא ישראל היה. שלושה כתרים סביב שולחן אחד, אמר, ויהודי יושב עמנו? ותיכן שלא יגיע היהודי לעולם.

בא היום. יצא היהודי לדרכו אל הארמון, ובאמצע הדרך מצא את הדרך חסומה בהמון פריצים הצועקים: יהודי! יהודי! יהודי! נשמע מוכר.

הפנה אליו הרַכָּב את פניו: מה נעשה עתה? לא אלחם בעשרים איש. לא השיב לו היהודי דבר. נטל אלף מטבעות זהב והשליכן אל הדרך לפניהם — ומיד פסקו מלצעוק, והוא עבר ביניהם והגיע אל הארמון.

המלך שתיכן את הדבר החוויר כשנכנס. **וכי לא פגשת איש בדרך?**

והיהודי הבין היטב של מי היתה העצה. ודאי שפגשתי, אמר. מתנה גדולה נתנו לי, כמוה לא קיבלתי מעולם.

מתנה? ומה מתנה יכול פריץ ליתן?

אספר לך מעשה, אמר היהודי.

עשיר אחד נפטר והניח לבנו ממון רב, ומלבד הממון — יהלום אחד גדול. והבן מכור לקוביא היה, ובזבז את כל אשר הניח לו אביו. וכשאזל הממון, נטל את היהלום אל הבנק ולווה עליו, ואף את זה הפסיד. ושוב. ושוב — עד שיצא אליו מנהל הבנק בעצמו ואמר: די. לא אלווה לך עוד פרוטה. האבן הזו שווה פי כמה וכמה ממה שנטלת. ולמה תאבד אותה?

הלך אל חברו, ואמר לו החבר את הדבר הפשוט: רצונך להוסיף ולשחק? מכור את היהלום. טול את שוויו וגמרנו.

אמר לו הבן: הֲשׁוֹטֶה אתה? למכור את היהלום? אין זה ממון. זה מי שאני. זה מה שהניח לי אבי. אנו המשפחה שבידה היהלום הגדול שבעולם.

וזה, אמר היהודי למלך, מה שעשו לי אותם אנשים בדרך. עמדו וצעקו עלי את אשר אני. הזכירו לי שהיהלום הגדול שבעולם נתון בידי. ואילו היו בכיסי עשרת אלפים מטבעות — הייתי משליך את כולן. שווה הוא הרבה יותר מזה.

מהיכן תבוא האש?

אין זה מעשה בעמידה לפני מלך בלבד.

יש לנו זהות, ומוטל עלינו לעשות בה מעשה. אין די בכך שייכנס אדם, יישב וילמד. תחילה צריכים אנו להתנער ולהכיר במה שאנו — שאם אין הדבר ברור לך, מהיכן אמורה ההתלהבות לבוא?

וראה כיצד נראה הלימוד בלעדיה. יושב אתה, ושואל, ומשיב, ושואל, ומשיב. נכון, ושקט, ודבר אינו זז. לא כך נצטווינו ללמוד תורה. רותח אתה צריך להיות ממנה.

וביקשו יום טוב אחר

יש בתורה מקום שממנו רואים בדיוק מהו אותו רצון.

אנשים היו טמאים בשעת הקרבת קרבן פסח בערב פסח, ולא יכלו להקריבו. ובאו ואמרו: למה נגרע? מפני מה אנו גרועים מכל ישראל? תנו לנו הזדמנות אחרת. ונתווסף יום פסח שני.

ושאל רבי משה פיינשטיין זצ"ל שאלה שאיש לא היה חושב לשאול: כיצד זכו אלו שיתווסף בעבורם יום שלם בלוח השנה?

התבונן רגע במשמעות הדבר. יש לך קושי, ואתה בא ואומר: רבונו של עולם, תן לי יום טוב אחר. יום טוב אחר? ומי מחלק ימים

טובים? פסח, שבועות, סוכות, ראש השנה, יום הכיפורים — שלו הם.

והתשובה, שלא מתרעמים היו. הרגישו שנוטלים מהם דבר. שייכות אמיתית היתה להם בו, והיהלום שלהם הוצא מן החדר לעיניהם.

ומשום כך ניתן להם יום משלהם.

ומובא על אשה שלא זכתה להיות בקריעת ים סוף ולא אמרה את השירה עם כולם, וכאב לה הדבר — ונשמתה חזרה ובאה בדבורה הנביאה, שאמרה שירה משלה ואף רוח הקודש היתה בה, כישראל בקריעת ים סוף. לשתיהן זכתה. כיצד? מפני עוצם רצונה.

זה מה שהרצון עושה.

ומפני מה ציוו אותנו לעורר מלחמה

ועתה לדבר שאינו מתיישב כלל.

אמרו חז"ל: **לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע** — יעורר אדם את יצרו הטוב כנגד יצר הרע. עורר את המלחמה, בכל יום.

ואמרו חז"ל עוד, על אותו יצר הרע עצמו: **אלמלא הקדוש ברוך הוא עוזרו — אין יכול לו.** שאלמלא עזרתו של הקב"ה, לא היה אדם מנצחו לעולם.

ואם כן מה הדבר? אם אין בכוחנו לנצח בלעדיו, מפני מה ציוו אותנו לחזר אחר המלחמה?

על כרחך שהמלחמה עצמה היא מה שהוא רוצה מאתנו. רוצה הוא שנחיה במתכונת זו. לפי שבמקום שאין מלחמה — אין חיים. יושב לו אדם, ואין דבר בוער בו, ואין דבר זז. המלחמה היא הנותנת את האור. המלחמה היא העושה את האש.

ומשעומד אדם ונלחם — הוא עוזרו. זה כל הסדר.

הבא את האש, ואל תבוא לגבות בלבד

ומהיכן אמורה אש זו לבוא?

לא ממקום רחוק. מאתנו.

הידעת כמה בני אדם צריכים חיזוק היום? היום אפשר לומר שכל אחד ואחד צריך חיזוק. ואי אפשר שנעמוד כולנו ויד פשוטה — **תנו לי חיזוק, תנו לי חיזוק** — כמי שמחזר על הפתחים. מישהו צריך גם לתת. וגם מי שמקבל צדקה — חייב ליתן צדקה.

ואין הנתינה דבר גדול. נכנס אתה עם אש. נכנס אתה עם חיוך. מביא אתה את ההתלהבות עמך, והדבר נראה — כל בית

המדרש חש בו, כלהבה המאירה לכל סביבותיה.

וזה מה שהקב"ה רוצה מאתנו: שנראה לו את אהבתנו במה שאנו מוכנים להילחם עליה. והוא עוזר לנו.

יהי רצון שיתן לנו הקב"ה כח להמשיך במלחמה, וסייעתא דשמיא לנצח בה, ונזכה להיות אנו המביאים את האור לכל הסובבים אותנו. ואור זה יחזור ויאיר עלינו בכל שמחת תורה! הריקוד עם התורה בשמחת תורה הוא העת שבה אנו מאירים את שמחתנו על שנתן לנו הקב"ה את המתנה הגדולה שבעולם — את התורה — ושמחה זו תימשך עמנו כל השנה כולה, בשעה שאנו לומדים ועובדים את ה'!